

КРИЛАТИЯТ ХАЙДУТИНЪ

През един топъл майски ден на 1866 година, войводата Филип Тотю, заедно с дванадесет изпитани хайдутини, слъзے отново на българския бръгъ.

Денем малката чета се криеше из горитъ, а вечер се промъкваше към Балкана. На много мѣста турцитъ издебваха юнацитъ, но съ своитъ върни пушки тѣ си пробиваха път и сѣха смъртъ. Въ Търновския край се задържаха повече.

Филип Тотю търсѣше случай да слъзѣ въ родното си село Гърцитъ, за да види жена си Минка и детето си Тодоръ. Въ една близка госта гора той остави другаритъ си да го чакатъ. Въ тъмната нощъ, съ двама хайдутини, се промъкна въ село и почука на жълтия прозорецъ. Жена му, майка му и детето посрещнаха съ голѣма радостъ скъпнитъ гости.

Тримата хайдутини решиха да останатъ въ къщи нѣколко дни, за да приготвятъ фишеци, барути и куршуми. Поръчаха на женитъ никому да не обаждатъ, че сѣ тука.

На втория денъ, малкиятъ Тодоръ се сби на улицата съ две махленски деца.

— Да не ме закачатъ! — вдигна детето юмрукъ срещу тѣхъ, — че ако кажа на татя... ще ви заколи, ха!

— А, ха! Ще ни заколи! Кой го знае де е тоя хайдукъ!

— У дома е! Дойде си!

И Тодоръ побѣгна къмъ къщи, гордъ, че има такъвъ баща.

Нѣколко кадъни чуха тоя разговоръ и скоро въ село се пръсна слухъ, че Филип Тотю си е дошълъ. А турскитъ заптиета го търсѣха навсѣкѣде въ горитъ...

Сутринята, на третия денъ, Минка уплашено събуди мъжа си.

Воеводата скочи, събуди двамата си другари и само за нѣколко мига тримата се облѣкоха и запасаха оръжието си. Отъ прозореца ясно се виждаха множество турци. Бѣха заобиколили къщата и държаха пушкитъ си насочени къмъ вратитъ и прозорцитъ.

— Оцапахме я тоя път! — каза единъ отъ хайдутитъ. — Чакай, не думай тъй! — упрѣкна го Тотю. — До като сме здрави и имаме тия пушки, ножове и пищови, се можемъ да мислимъ за спасение. Ти, булка, — обърна се той къмъ жена си, — съ мама и детето се скрийте въ мазата. Ха, прощавайте!... Ако е рекълъ Господъ, пакъ ще се видимъ.

И той цѣлуна ръка на майка си, прегърна жена си и детето си и следъ това изгледа другаритъ си.

— Готови ли сте, момчета? Хайдутитъ стиснаха поздраво пушкитъ си.

Въ това време на вратата силно се зачука.

— Бързо следъ мене! — изкомандува Филип Тотю и поведе двамата по една дъсчена стѣла къмъ тавана. — Гледайте сега какво ще стане! — шушнѣше имъ той, като отмиѣсташе една голѣма плоча отъ покрива.

Двамата хайдутини разбраха плана на войводата и весело се усмихнаха.

Долу, наближили съвсемъ къщата, турскитъ заптиета държаха готови пушки за стрелба и напиреха да влѣзатъ вътре.

Тримата хайдутини бързо изкочиха отъ покрива. Съ остри ножове въ устата и по два пищова въ ръце, тѣ бѣха се снѣшили и дебнѣха като котки.

Изведнажъ Филип Тотю даде знакъ на другаритъ си. И тримата се изправиха, гръмнаха отъ покрива на всички страни върху турцитъ и полетѣха надъ главитъ имъ. Като стѣпиха на земята, тѣ размахнаха ножоветъ си съ страшни викове.

Турцитъ се дръпнаха уплашено, свиха се, забравиха да стрелятъ, изненадани отъ тримата хайдутини.

Само съ нѣколко скока, тѣ извъркнаха отъ двора. Завина краи единъ дуваръ и следъ малко потѣнаха въ близката гора.

А заптиетата продължаваха да стоятъ като смахнати. Тѣ се гледаха и въ почуда кла-тѣха глави.

— Брей, брей, брей!... — казваше единъ мустакатъ тур-

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо

Ив Н Янакиевъ

1. Ве-лик-ден-те цвѣтъ лю-лѣ-е, За-то ба-ю му се смѣ-е

и му ду-ма на за-коу-ка, те е цвѣ-те за иг-рау-ка:

— Сестро, кой те боядиса и червено те изписа, че кога джуджето свари, та за присмѣхъ те нашари?

Пъкъ отгоре цвѣтъ люлѣешъ и се гордо червенѣешъ. Не те бива, малко цвѣте, ни за пролѣтъ, ни за лѣте.

— На Великденъ съмъ родено, затова съмъ най-червено, затова ме тѣй наричатъ, и децата ме обичатъ.

И. Стубель

Великденче

Весепо